

Aleksander Krjukov, ERR: Kuivõrd peaks Suurbritannia otsus anda elukoht Briti vägede heaks Afganistanis töötanud tõlkidele mõjutama ka Eesti valitsuse hoiakuid samas küsimuses?

President Ilves: Briti valitsuse valmisolek pakkuda viieaastast viisat kõigile nende heaks rindepiirkonnas vähemalt aasta töötanud afgaanidele, saab olla eeskujuks ka Eestile, kelle kaitseväelased võitlevad koos brittidega Lõuna-Afganistanis. Briti võimud lähtuvad samast põhimõttest, mida väljendasin juba aprilli alguses Eesti Rahvusringhäälingule: Eestil lasub moraalne kohustus aidata neid, kes on aidanud meie üksusi Afganistanis.

Küsimus pole üksnes meie suuremeelsuses. Peame mõtlema ka sellele, et tõlgid säästavad oma tööga paljude – tänu neile tõlkidele lahingupiirkonnas õigeid otsuseid teinud – koalitsioonisõdurite elu. Ka nii mõnegi Eesti kaitseväelase elu. Selline tõdemus kohustab meid palju rohkemaks kui Eesti seni on teinud. Öeldes, et omasid me maha ei jäta, siis pidagem meeles – omade hulka kuuluvad ka meie üksuste tõlgid, kes oma tööga on ohtu seadnud enda julgeoleku.

Me toetame ja algatame mitmeid rahvusvahelisi resolutsioone nõrkade ning väetite aitamisest, aga kui seisame silmitsi konkreetse juhtumiga, ühe inimese probleemiga, siis järsku tõmbume bürokraatia varju. Mina sellist suhtumist ei toeta – arvan jätkuvalt, et nõrgema kaitsmine on tugevama moraalne kohustus.

Lõpuks ei saa me unustada inimlikkust ja enda minevikku. Küsigem, mis oleks juhtunud, kui meie kaasmaalased, kes pärast Teist maailmasõda punase terrori eest põgenesid, oleks teiste riikide poolt tagasi saadetud põhjendusel, et kodumaal neile ohtu pole? Meie enda lähiminevik kohustab meil iseendale ka selliseid küsimusi esitama.